

Els cristians no creiem per raons. Però tenim raons per creure. 2n Diumenge de Pasqua

Dv, 10/04/2015 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

II Diumenge de Pasqua. Cicle B

Barcelona 12 d'abril de 2015

En una carta escrita pocs mesos abans de ser executat pel nazis, el cèlebre teòleg **Dietrich Bonhoeffer** comentava a un amic la trobada que havia tingut en certa ocasió amb un jove pastor protestant.

Ambdós es plantejaven què volien fer amb la seva vida.

El pastor deia amb convicció: “Jo voldria ser sant”.

Bonhoeffer li va respondre: “Jo voldria aprendre a creure”.

Penso que aquestes paraules, aquest desig del teòleg alemany poden ser una bona definició d'un cristià responsable: una home o una dona que desitgen aprendre a creure, dia rere dia, fins al final de la seva existència.

És tal la confusió actual que són molts, moltíssims els que ni tan sols saben per on i com es camina cap a Déu.

Pensen que l'única manera de consolidar llur fe seria poder comptar amb proves verificables que els portaria a comprovar científicament Déu.

Altrament els sembla que la fe és un salt en el buit propi d'homes i dones que no se sap per quina estranya ingenuïtat accepten l'invisible com quelcom ben real.

No entenen el grup d'apòstols que creuen a partir de llur experiència de trobar-se amb Crist.

S'identifiquen més amb el deixeble **Tomàs** que demana comprovar amb les seves pròpies mans i dits la veritat del Ressuscitat.

Una de les aportacions més importants per l'home d'aquest tercer mil·lenni és l'esforç que s'està fent avui per precisar i diferenciar millor l'àmbit propi dels diversos coneixements: el científic, el filosòfic, el religiós, el poètic o el místic. Tots han de ser respectats com diferents maneres d'apropar-nos a la realitat amb

el seu propi contingut, mètodes i límits.

Tots ens poden servir per creixement integral de la persona.

Els cristians no creiem per raons. Però tenim raons per creure.

No creiem perquè hem assolit comprovar científicament una dada a la que anomenem Déu.

Creiem perquè coneixem l'experiència de saber-nos absolutament fonamentats, estimats i perdonats per aquest Misteri d'amor insondable que no cap ni pot ser inclòs sota cap nom terrenal.

La fe de Tomàs es desvetlla quan se sent reclamat, urgit, interpel·lat pel Misteri de Jesús Ressuscitat.

Aquest reclam, aquesta urgència, aquesta interpel·lació avui se'ns adreça a nosaltres.

Com hi pensem respondre?

Feliços els que creuen sense haver vist a Jesús!

On es troba avui la Presència de Jesús? Està allà on els que el busquen hi troben llagues de dolor i de mort.

Si en lloc d'això hi troben poder, pompa i ostentació, mai no podran dir com l'apòstol Tomàs: "Senyor meu i Déu meu!"

La fe ens obre a la realitat dels que pateixen. És el necessari compàs d'espera fins a la Benaurança.

El poder, la pompa i la fatxenderia en són la negació.